

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 3

Capitolul 2: Rădăcinile înfrângerii

Niciodată în istoria noastră nu am fost învinși de puterea dușmanilor noștri, ci întotdeauna de propriile noastre vicii și de dușmanii din propria noastră tabără."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, volumul 2, capitolul XV

Armata a fost pentru poporul german ceea ce Constituția SUA este pentru americani sau monarhia pentru englezi. Fiecare popor are nevoie de ceva în cultura sa care să-i semnifice cel mai profund identitatea specifică. Având ca moștenire nume precum Frederic cel Mare și Otto von Bismarck, nu este de mirare că germanii își considerau forțele armate drept instituția care întruchipa cel mai bine țara lor. Însă, odată cu demiterea lui Bismarck, Marele Stat Major german, folosind impotenta casă regală drept front constituțional, a devenit adevărata putere a țării. De la sfârșitul secolului al XIX-lea și până la sfârșitul Primului Război Mondial, țara a fost condusă de aristocrații cu conștiință de clasă ai armatei, în spatele fațadei unei

monarhiei obediente, oricât de simbolică. Totuși, odată cu umilința din noiembrie 1918, aceștia au fost scoși de la guvernare de către social-democrați și alți marxiști. De-a lungul anilor 1920, generalii au început încet să-și recâștige o parte din influența de odinioară, ca simboluri vizibile și putere militară a capitaliștilor conservatori. Germania era sfâșiată între forțele egoiste de stânga și de dreapta.

Când a apărut mișcarea ideologică a lui Adolf Hitler de cooperare a claselor, ea a fost aspru combătută de acești reacționari, a căror lume nu se extindea dincolo de granițele circumscrise ale elitismului cu sânge albastru. Scopul lor era restaurarea monarhiei, în spatele căreia aristocrația țării puteau domni cu o majestate subțire de voalată, în spatele unor figuri de fațadă pline de frumusețe și goale din punct de vedere intelectual, precum generalul Hugo von Hindenburg. Aparent patriotic, conceptul lor de "Germania" era limitat la Prusia și la clasele lor superioare. Oamenii din clasa de mijloc erau priviți cu dispreț ca niște meseriași vulgari, în timp ce așa-numitul "proletariat" nu era altceva decât un alt cuvânt pentru țărănime. În plus, celelalte state germane erau relegate la o importanță secundară, urmând să fie dominate, dacă nu chiar conduse, de aristocrația superioară.

Acest tip de snobism insuportabil a contribuit în mod natural la scăderea moralului soldaților germani din Bavaria, Pomerania și toate celelalte landuri, de la care se așteptau să sufere și să moară în timpul Primului Război Mondial la fel de curajos ca omologii lor prusaci. Aceste diviziuni regionale și de clasă au fost exploatate cu succes de propaganda aliată pe tot parcursul conflictului. Aceiași conservatori conștienți de clasa socială au supus național-socialismul la prima sa baie de sânge, când șaisprezece camarazi neînarmați au fost împușcați de soldații Reichswehr la ordinul ofițerilor lor din clasa superioară, la Munchen, la 9 noiembrie 1923.

Când Adolf Hitler a fost ales să formeze un nou guvern, zece ani mai târziu, cea mai mare provocare a sa a fost aceea de a păstra armata ca instituție emblematică a Germaniei, ferindu-se în același timp de ostilitatea aristocrațiilor plini de ură care doreau fie să-l folosească drept marionetă, așa cum făcuseră cu von Hindenburg, fie să-l înlocuiască cu un monarh prusac supus. Führerul și cei mai apropiați colegi ai săi au anticipat această problemă cu mult înainte de preluarea puterii în 1933, dar au fost divizați în privința soluției. Hitler era de părere că vechile cadre militare ar trebui pensionate cu generozitate cât mai curând posibil, permițându-le să își încheie cariera activă, rândurile lor fiind înlocuite în mod constant de național-socialiști.

Deși un astfel de proces necesita timp, era legal și avea mai puține șanse de a stârni opoziția statului major. Alții se temeau că ofițerii din armată nu puteau să nu înțeleagă consecințele pe care le avea pensionarea treptată asupra ambițiilor lor aristocratice și cereau înlocuirea lor imediată cu membri de partid ideologic

sănătoși. Toată lumea recunoștea că statul major era un cuib de ostilitate față de național-socialism și, prin urmare, un mare pericol intern, în special dacă cel de-al Treilea Reich se afla vreodată în război. Stalin își epurase foștii ofițeri ai armatei țariste, care nu erau de încredere, și pusese în locul lor oameni de încredere din punct de vedere politic. Hitler ar trebui să facă același lucru. Așa gândeau oameni precum Ernst Roehm, șeful Statului Major al trupelor de asalt (S.A., sau *Sturm-abeilungen*).

La sfârșitul lunii iunie 1934, Roehm a dorit să înlocuiască cu forța ofițerii conservatori ai armatei cu propriile sale trupe de asalt. El știa că Hitler se opune acestei inițiative și, prin urmare, plănuia să îl ucidă și pe el. Aflând de intențiile liderului său S.A., Führerul l-a arestat personal pe Roehm înainte ca orice confruntare cu armata să poată avea loc. Aproximativ 300 de conspiratori au fost executați sumar, inclusiv persoane care nu făceau parte din S.A., chiar și câțiva membri ai S.S., mințind astfel istoricii convenționali care susțin că Hitler și-a persecutat propriile cămăși brune loiale pentru a obține favorurile șefilor armatei și a înlocui S.A. cu S.S. "mai de încredere". Reprimarea tentativei a atenuat într-adevăr temerile personalului general că Hitler ar putea recurge la violență pentru a prelua armata, dar a împiedicat și planurile sale de a o face național-socialistă.

Acum, aristocrații s-au consolidat, rezistând cu încăpățănare tuturor eforturilor de a umple forțele armate cu oameni demni de încredere ideologică. Când a venit războiul, cinci ani mai târziu, Wehrmachtul era încă controlat de snobi nobili, diametral opuși național-socialismului și dornici de orice ocazie de a-l distruge, chiar și prin trădarea propriei lor țări. Șeful serviciilor secrete militare ale Reichului, amiralul Wilhelm Canaris (despre care se va vorbi mult mai târziu), a vorbit în numele colegilor săi trădători, atunci când a declarat: "Victoria Germaniei ar fi o catastrofă mai mare decât înfrângerea ei".

Cu alte cuvinte, Canaris și cei din clasa sa superioară au preferat incinerarea a milioane de femei și copii germani, principalele victime ale bombardamentelor teroriste ale aliaților, în locul succesului lui Hitler. O trădare atât de profundă poate fi înțeleasă doar în contextul mentalității aristocratice. Aceasta a fost revoltată fizic de colaborarea de clasă a național-socialismului, în care muncitorii germani obișnuiți au frecat umărul cu nobilimea bine născută ca membri la fel de valoroși ai societății. Aceștia erau pur și simplu mortificați de faptul că comandantul lor șef era un simplu comerciant austriac și vulgar din clasele inferioare, care îl aleseseră prostește în funcție. Dar disprețul aristocratic față de el s-a transformat în furie ucigașă, atunci când acest fost caporal de lance a obținut în mod constant victoria pe teren, aproape întotdeauna împotriva strategiilor lor profesionale (deși învechite). Cel mai eficient mod de a înfuria un om prost nu este să îi *spui* că este prost, ci să îi demonstrezi că este prost. Acest lucru le-a făcut Hitler generalilor

conservatori în mod repetat, câștigându-și astfel dușmănia lor fără remușcări.

La mulți ani după încercarea bine intenționată, dar greșită, a lui Roehm de a elimina cu forța aristocrația din armată - când evenimente mult mai cutremurătoare au făcut ca aproape toată lumea să-l uite pe defunctul șef al Statului Major al S.A. - Dr. Joseph Goebbels, poate singurul dintre alți lideri, a înțeles clar consecințele teribile care fuseseră puse în mișcare cu doar unsprezece ani mai devreme. Pe 27 martie 1945, cu țara sa în ruine în flăcări, el și-a dat seama că vechii aristocrați ai Statului Major General au costat Germania războiul: "Îi atrag atenția Führerului că, din păcate, în 1934 nu am reușit să reformăm Wehrmachtul atunci când am avut ocazia să o facem. Ceea ce dorea Roehm era, desigur, corect în sine. Dacă Roehm ar fi fost o personalitate integră și solidă, probabil că la 30 iunie ar fi fost împușcați mai degrabă câteva sute de generali decât câteva sute de lideri S.A. Întregul curs al evenimentelor a fost profund tragic, iar astăzi îi resimțim efectele. În acel an, era timpul să revoluționăm Reichswehr-ul. Așa cum au stat lucrurile, Führerul nu a fost în stare să profite de ocazie".

De la experiența de pe linia frontului în tranșee, Hitler a admirat întotdeauna Marele Stat Major ca fiind întruchiparea a tot ceea ce era tradițional valoros în țara sa, pilonul solid al națiunii germane. Însă deziluzia treptată față de marțafoiul său conștient de clasă a fost o dezamăgire amară. Încă din timpul războiului, el încă îi privea cu respect. Prea târziu, a ajuns să regrete profunda stimă pe care o avea pentru majoritatea cadrelor militare. "De ani de zile", i-a spus el lui Hans Frank, guvernatorul general al Poloniei cucerite la sfârșitul războiului, "acești domni cu pantalonii lor eleganți, cu dungi roșii, au trădat, uitat sau vândut principiile lui Moltke și Schlieffen. Această castă prezumțioasă a Junkerilor nu este, în realitate, nimic mai mult decât o colecție de capete încurcate, de ezitanți și de cămăși îndeșate" (Innes, 18). Evenimentele aveau să le arate în curând că sunt și trădători.

Un acord precar între partid și armată a prevalat la începutul anilor 1930. Cu toate acestea, în 1935, în fața amenințărilor tot mai mari din străinătate, planurile de reînarmare ale lui Hitler s-au lovit de opoziția fermă a statului major. În timpul crizelor din Ruhr, Cehia și Austria, ofițerii acestuia au dat dovadă de o lipsă singulară de curaj sau hotărâre, iar Hitler știa că aceștia vor ceda în fața unei confruntări internaționale reale. În consecință, la 4 februarie 1938, el a preluat funcția de comandant suprem al *Oberkommando der Wehrmacht* (OKW), Înaltul Comandament al Forțelor Armate. Mulți ofițeri de rang înalt au fost indignați de simpla perspectivă de a fi nevoiți să primească ordine de la un fost caporal austriac. În anul următor, opoziția lor a intrat în clandestinitate în așa-numitul "complot al generalilor" pentru preluarea guvernului legal. Însă lașitatea complotiștilor l-a condamnat la eșec. Odată cu declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial în septembrie 1939, conducerea armatei s-a opus inițial și urgent oricărei campanii în Polonia,

considerând-o "imposibil de câștigat". După ce au fost târâte cu reticență pe câmpul de luptă de impulsul istoriei, strategiile lor demodate, din 1914, aproape că au pierdut războiul în cele două săptămâni. Rezistența Statului Major față de aproape fiecare campanie ulterioară și chiar față de multe bătălii a sabotat continuu efortul soldatului de rând de a câștiga, până când războiul a fost în cele din urmă pierdut.

Referindu-se la înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial, Hitler scrisese încă din *Mein Kampf* că dezastrul militar a fost întotdeauna consecința unei slăbiciuni interne, mai degrabă decât externe. Această observație se aplica atât propriului său Reich, cu Wehrmacht-ul său conservator, cât și conflictului pe care îl cunoșcuse pe propria piele ca tânăr soldat. Când a venit războiul în 1939, trei sferturi dintre bărbații care încă mai dețineau funcții în guvernul și armata celui de-al Treilea Reich fuseseră numiți în timpul Republicii de la Weimar. Puțini erau național-socialiști. Alții erau mai mult sau mai puțin favorabili lui Hitler, dar majoritatea erau oportuniști aristocratici care urmau ordinele doar dacă acestea erau în concordanță cu bunăstarea și menținerea clasei lor.

Mult mai târziu în război, când Europa se lupta pentru viața sa în timpul zilelor întunecate din 1944, Führerul a fost îngrozit să afle că din cei 8 000 000 de soldați ai săi, doar 260 000 fuseseră trimiși pe front. Nu e de mirare că erau depășiți numeric în mod îngrozitor peste tot! În luna mai a aceluiași an, forțele sovietice au străpuns în mod neașteptat linia de sud a germanilor, forțându-i să se retragă rapid la Sevastopol, care a căzut la scurt timp după aceea, deoarece Statul Major General nu reușise să furnizeze suficiente arme și muniții stocate din abundență în depozitele din apropiere.

Poate cel mai decisiv exemplu de trădare aristocratică a avut loc în vara anului 1941. Asaltul lui Hitler împotriva Rusiei fusese până atunci un succes total, spre surprinderea și gelozia profesională a generalilor din armată, care se opuseseră aproape în totalitate. Acum, aceștia doreau să își asume întreaga conducere (și meritul) pentru o campanie care părea deja ca și câștigată. Încă de la început, Führerul a insistat ca victoria să fie rapidă, inamicul să fie învins înainte de iarnă, deoarece Germania pur și simplu nu dispunea de resursele necesare pentru un conflict prelungit. Iar Rusia era renumită pentru vremea sa dezastruoasă, capabilă să oprească orice armată. Pentru a reuși la timp, obiectivul strategic principal era distrugerea sau capturarea rezervelor sovietice de petrol, fier și mangan. Generalii săi au fost reticenți. Ei au insistat, în schimb, ca centrele industriale ale URSS să fie atacate. Hitler a replicat, arătând că, dacă englezii au reușit să își scoată fabricile din raza de acțiune a Luftwaffe, la fel ar putea face și rușii. În plus, uzinele de război pot fi reconstruite sau relocate. Pierderea petrolului și a mineralelor, fără de care acestea nu pot funcționa, este mai gravă. Pierderea chiar și a multor fabrici este nimic în comparație cu pierderea resurselor naturale. Prin urmare, cucerirea

Ucrainei, principala sursă de aprovizionare sovietică, a fost primordială. Strategia lui Hitler a prevalat, la fel și armele germane, până când acesta a fost grav afectat de crampe abdominale la sfârșitul lunii august.

Timp de aproape trei săptămâni, a fost izolat. Când și-a revenit suficient pentru a -și asuma din nou comanda Frontului de Est, a fost alarmat să afle că generalii au profitat de boala sa pentru a deturna armata spre Moscova, cu industria sa grea și perspectiva gloriei pentru orice general care ar putea să o captureze. Trupele Wehrmachtului abia ajunseseră în suburbiile capitalei ruse, când una dintre cele mai grave furtuni de iarnă din istoria înregistrată le-a paralizat înaintarea. Chiar în acel moment, sovieticii au contraatacat, nu doar respingându-i pe germani, ci aruncându-i în plină retragere. Mai rău, Hitler se confrunta acum cu un război prelungit pentru care nu dispunea de suficiente resurse naturale, în timp ce proviziile inamicului erau încă intacte. Dacă strategia sa ar fi fost menținută, URSS ar fi fost forțată să capituleze. În schimb, datorită Statului Major, războiul ajunsese la un punct de cotitură disperat, pe care Führerul ar fi avut dificultăți în a-l readuce în favoarea Germaniei.

Cei mai mulți dintre trădătorii aristocrați au supraviețuit înfrângerii pe care au provocat-o pentru a-și publica propriile versiuni ale evenimentelor, portretizându-l uniform pe Hitler drept un amator nebun care a pierdut războiul pentru că a refuzat să asculte sfaturile superiorilor lor. Cei mai mulți dintre acești oameni au scăpat de "justiția" instanței kangaroo a Proceselor de la Nürnberg de după război pentru a-și trăi viața în același tip de confort cu care clasa lor fusese întotdeauna obișnuită. Și în mare parte din cauza minciunilor lor despre război, publicate pentru a-și acoperi propria ineptie și trădare, lumea exterioară este încă înșelată cu privire la desfășurarea reală a acestui conflict.

Mai mult decât orice alt factor al celui de-al Doilea Război Mondial, trădarea comisă de statul major german a fost responsabilă pentru rezultatul acestuia.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

